

CRISIS, WELKE CRISIS?

- Zoals vele andere festivals zag ook Moulin Blues de afgelopen jaren met lede ogen aan hoe de bezoekersaantallen terugliepen.
- In de aflevering van dit jaar hebben deze cijfers echter weer een stijgende lijn laten zien, met ongeveer drie-

honderd bezoekers op de vrijdag en ruim vierhonderd fans op zaterdag. Een verrassende ontwikkeling, gezien de kredietcrisis.

- „Ik ben een tevreden man”, verklaarde woordvoerder en medeorganisator Fons Daemen dan ook.

Ska van Hunter: boe-geroep

Moulin Blues schuwde het avontuur niet. Maar James Hunter, die enkele reggae- en skanummers waagde te spelen, werd uitgejouwd door een handjevol bluespuristen. Hunter ging echter onverstoort door.

Moulin Blues gaat op avontuur

Van de kredietcrisis was tijdens het Moulin Blues-festival weinig te merken.

foto Stefan Koopmans

Gezien:

Moulin Blues

Waar:

festivalterrein aan de Meijelse Dijk in Ospel

Wanneer:

vrijdag en zaterdag 1 en 2 mei

door Marcel Haerkens

Gitarist Joel Fisk van Hokie Joint ontsteekt in groot enthousiasme: „Wauw, moet je dat zien”. De rest van de band volgt zijn blik naar de man in een T-shirt van de tv-serie Little Brittan. „Ik had geen idee dat jullie in Nederland die serie ook kennen.” De Britten zijn euforisch. Een paar uur eerder opende dit gezelschap de 24ste editie van Moulin Blues en daar zagen de bandleden nogal tegenop. Ten onrechte, want hun brede bluesopvaating, reikend van Howlin' Wolf tot Tom Waits, ging erin als de spreekwoordelijke koek. Met dank aan Jojo Burgess wiens strot met schuurpapier is bekleed

en het heftige mondharmonicaspel van Giles King. Het optreden zette afgelopen vrijdag de toon voor een weekeinde waarin met veel gevoel voor avontuur de grenzen en de vertes van de blues werden verkend. Het feit dat de zon zich royaal liet zien, afgezien van een paar verdwaalde regendruppels, droeg extra bij aan de feestvreugde. Een noviteit was het studentenpodium, een idee van de Fontys Hogeschool in Eindhoven, om jonge bands de kans te geven zich aan het grote publiek te presenteren. Op dat podium lieten onder meer de southern rockers van Skinner

Joe Bonamassa bang voor varkensgriep?

met een muzikaal eerbetoon aan Lynyrd Skynyrd en de psychedelische rocksensatie De Wolff zien wat ze in huis hadden. Jonge honden waar we nog veel van gaan horen. Als ze dan maar niet zo arrogant worden als de gedoodverfde hoofdact Joe Bonamassa. Die liet zich van zijn meest onsympathieke kant zien. Hij vaardigde vrijdag backsta-

ge een curieus verbod uit: hij en zijn bandleden mochten niet aangehaakt worden. Angst voor de Mexicaanse griep? Daarnaast eiste hij 22 hotelkamers van de organisatie en dicteerde hij verder dat buiten hemzelf en de band niemand - de organisatie inclusief - zich op het podium mocht bevinden. Dat schoot medeorganisator en woordvoerder van het festival Fons Daemen in het verkeerde keelgat. „We zijn heus wel wat gewend, maar dit pikken we dus echt niet. We hebben meteen duidelijk gemaakt dat wij degenen zijn die dit festival organiseren en dat we ons niet laten dirigeren door een overspannen management.” Het publiek zal niks gemerkt hebben, al speelde Bonamassa wel erg nadrukkelijk op de automatische piloot. De voormalige protégé van B.B. King stelt natuurlijk zelden teleur en hij kraakte behoorlijk wat noten met zijn vingervlugge gitaarsolo's, maar de variatie en subtiliteit van zijn laatste album *The Ballad Of Henry* was ver te zoeken. Het was een klein smetje op een verder vlekkeloos verlopen Moulin Blues. De vaste waarden van het festival weten immers hoe ze het publiek moeten inpakken. Voorbeelden? De fabuleuze gitarist Chris Bergson. Het voortdurend van bezetting wisselende, maar mu-

zikaal immer standvastige Roomful of Blues. En James Hunter, die zijn weergaloze R&B doorspekte met een paar reggae- en ska-nummers en zich niks aantrok van een handjevol jouwende puristen. Onder de minder bekende namen dienden zich enkele smaakmakers aan. Bijvoorbeeld Watermelon Slim met zijn veelzijdige roots-interperaties, de aangenaam galopperende rockabilly van voormalig Palladins-drummer Brian Fahey. En The Shiner Twins, die boven zichzelf uitstegen en andermaal lieten horen waarom ze tot de eredisivie van het americanagilde behoren.

Joplin-vertolker Dana Fuchs grandioos

Het meest bijzonder was in deze context Jason Ricci & New Blood. „Ik wist niet dat er een zangeres stond”, liet een verbouwereerde toeschouwer zich bij het podium ontvallen. Is Ricci ook niet. Hij cultiveert zijn androgyne uiterlijk (haarscheiding midden, links zwart, rechts blond) en nichterige gebaartjes met verve. Maar zodra hij de harmonica aan zijn mond

zet, zijn de macho's met stomheid geslagen. Met veel bravoure sloeg de band een brug tussen de vooroorlogse blues en Britse Seventies-punk. Een bescheiden revelatie. De grootste prestatie leverde zaterdag echter de Amerikaanse Dana Fuchs. Geen onbekende in Limburg, want ze stond vorig jaar op Bospop in Weert en niet lang daarna in de Bosuil in diezelfde plaats. Fuchs maakte er, op de hielen gezeten door een strakke ritmesectie en haar muzikale sparringpartner, componist en gitarist Jon Diamond, geen half werk van. Hier stond een diva. Dat ze veelvuldig haar haardos liet zwaaien en het publiek een inkijkje gaf in haar weelderige decolleté was louter bijzaak. Haar granietsplijtende stem deed het werk. Niemand zal zich nu nog afvragen waarom ze zowel op het theaterpodium als in de film de rol van Janis Joplin heeft vertolkt. Jaren geleden pleegde haar oudere zus en tevens muzikale mentor Donna zelfmoord. Deze dramatische gebeurtenis bracht een cruciale kentering in haar leven en carrière. Ze eerde in haar optreden Donna met een ijzingwekkend mooie versie van *Solid Ground*. Van Morrison zou trots op haar zijn geweest.